

Henning Gottlieb peger på, hvordan det nye koncept for NATO på alliancens topmøde i Washington i april 1999 må ses som et forsøg på at komme disse missionerende strømninger i møde. Både han og Monica Papazu er derfor stærkt kritiske over for Kosovokrigen, som de begge kalder for en religionskrig, hvor det totalitære aspekt ensidigt og utvetydigt var på NATO's side.

Kl. 19.15

NATO er i hele sin oprindelse en forsvarsalliance, skriver Henning Gottlieb. Men alliancen er under forvandling fra en forsvarsalliance til en slags korsfarerforbund for udbredelse af en bestemt livsanskuelse eller, som han også siger det: NATO er ved at blive omdannet til et svært armeret missionsselskab for synspunkter, der defineres af missionærerne selv.

Derfor Kosovokrigen med dens krænkelse af et suverænt lands selvstændighed, derfor den udbredte foragt for netop begrebet »den nationale suverænitæt« til fordel for dyrkelsen af universelle værdier, der naturligvis sættes og bestemmes af NATO selv, og hvorved et sådant NATO til enhver tid kan konstruere sig årsager til at overfalde selvstændige lande og folk. NATO er kort sagt i drift imod farlige totalitære tilstande, og der er grund til at håbe, at østeuropæiske stater, der har oplevet Sovjetunionens totalitarisme, vil kunne sige advarende ord til alt for naive ideologer i Washington.

Lad mig tilføje, at efter vores mening var Irakkrigen ganske forskellig fra Kosovokrigen derved, at den var en selvforsvarskrig imod religiøse terrorister, som allerede havde ramt den vestlige verden, og som levede og åndede i ønsket om at kunne udvide deres terror imod Vesten.

Den 11. september 2001 ændredes situationen, især for USA. Den vestlige verdens ledende land blev hermed ændret fra en missionerende stormagt til en nation, som værgede sine borgere og sin fred. Det har ændret perspektivet i mere ædruelig og mindre bigot retning. Det har understreget det nationale og dermed trængt missionen for menneskerettighederne i baggrunden. Det har kort sagt reduceret omfanget af den totalitarisme, som humanismens menneskerettighedsforkyndelse ubestrideligt indebærer.

Vi håber, at disse hårdt prøvede øststaters optagelse i NATO vil bidrage til en sådan nøgtern og realistisk udvikling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Det er jo et prisværdigt kort forslag, og det er et prisværdigt godt forslag. Det var en stor og vigtig beslutning, som de 19 NATO-lande traf i Prag i november måned sidste år, og der var utrolig mange i de 7 lande, der nu bliver optaget, som var glade og begejstrede. Det kan jeg godt forstå.

Personlig var jeg da også meget glad den aften, da jeg hørte, at det nu var besluttet, at de 7 lande kunne komme med. Og jeg kunne da ikke lade være med, det indrømmer jeg blankt, at tænke tilbage – det er der sikkert mange andre på min alder eller lidt ældre eller lidt yngre, der også har gjort – for jeg har jo været soldat i 40 år.

De første 30 år var der jo ingen tvivl om, hvem der var fjenden, når man var på øvelse her i Danmark eller i Tyskland eller i Belgien eller i England. Fjenden var Sovjet, og det var Warszawa-pagten. Til Warszawa-pagten hørte jo de fleste af de lande, vi nu optager. Det var Rumænien, og det var Estland og Letland og Litauen, og det var slovakker, og det var bulgarere osv., osv.

Det var fjenden dengang, og op gennem 1960'erne og 1970'erne og 1980'erne gravede vi de sjællandske brigader ned tæt på Køge Bugt og Fakse Bugt og lidt i reserve inde i landet. Dem, der skulle komme og angribe, var altså faldskærmstroppe fra Polen, og det var russiske landgangsskibe med udgangspunkt fra de baltiske havne i Estland, Letland og Litauen.

Så fik vi for nogle år siden polakkerne og ungarnerne med ind i NATO og tak for det, det var dejligt. Og nu får vi altså også de øvrige lande med ind, og det er jo en fantastisk god og en positiv vinkel. Det betyder jo også, at en række af de kræfter, vi tidligere brugte på, havde jeg nær sagt, at forberede os til at modstå en invasion ovre fra Warszawa-pagten, kan vi nu bruge betydelig mere, skal vi sige, kreativt for nu at tale almindeligt, civilt dansk.

Det vil sige, at vi kan være med til alene, sammen med andre, tit andre NATO-lande, at sikre, at befolkninger i andre lande, som har mistet deres fred og frihed, jeg tænker på Bosnien, Kosovo, Eritrea, Afghanistan og nu Irak, får den frihed igen, og være med til at genopbygge landene bagefter.

Kl. 19.20

Det er jo dansk forsvars i øjeblikket fornemste opgave, idet vi hele tiden skal sikre os, at vi har